

POTOPA

Napsal: HENRYK SIKKIEWICZ Velký historický román.

— Promiňte, vzácný pane — řekl, — vidím, že jsem se zmýlil v osobě i v čarzi. Vždyť je mi tvář vaše známa, ač jméno vaše si nyní nemohu připomenouti. Ráčíte býti dvořanem knížete hetmana?

— Jmenují se Kmitie — odpověděl pan Ondřej, — ale dvořanem nejsem, toliko plukovníkem od té doby, co jsem knížeti hetmanovi vlastní prapor přivedl.

— Kmitie! — zvolal kníže, — též Kmitie, hlavní od posledně vojny, který na Chovačského dorážel a později v bojích na vlastní pěst důkladně si poraditi uměl! Toť jsem o vás velmi mnoho slyšel.

To řka, počal si kníže pozorněji a s jistou zálibou pana Ondřeje prohlížeti, neboť podle toho, co o něm slyšel, měl ho za člověka svého rázu.

— Posadte se, pane šlechtice — řekl, — jsem rád, že vás blíže poznám. Co je nového v Kejdanech?

— He, zde jest list od knížete hetmana — odpověděl Kmitie.

Komorníci dopnuvše boty knížeti oděli, a kníže rozlomiv pečť počal čísti. Po chvíli objevily se na tváři jeho nuda a mrzutost. Hledil list pod zradlo a řekl:

— Nic nového. Kníže vojvoda mi radí, abych se do Prus, do Tylic nebo do Taurou odbral — což učiniti právě mám v úmyslu, jak vidíte. Ma foi! nerozumím panu bratru. Vzkazuje mi, že je kurfirst v markrabství a že se do Prus pro Švédy dostati nemůže, i píše zároveň, že mu až vlasy na hlavě vstávají proto, že se s ním nijak neshodují. Jak to mám činiti? Jestliže se kurfirst pro Švédy sem nemůže dostati, jak to do káře můj vyslanec? Na Podlesí jsem se neděl, jelikož jsem neměl jiného na práci. Pravím vám, můj kavaler, že jsem se nudil jako důbej v trestu. Medvědy, kteří byli blízko Tykotína, jsem pobil, ženy v té krajně páchnou koženinou, a toho zápachu chřípí moje sněsti nemůže. Ale... Umíte, pane, francouzsky nebo německy?

— Rozumím němčině — řekl Kmitie.

— Chvála Bohu! Budu mluvit německy, neboť od vaší řeči mi vždy rty oprýskájí.

To řka vysunul kníže spodní ret a zlehka se ho prsty dotýkal, jako by se chtěl přesvědčiti, zdali neoprýská nebo nepopuká, potom pohlédl do zradla a pokračoval:

— Došla mne zpráva, že ve vůkolí jakýs šlechtic Skřetuskí má ženu vzácně krásnou. Je to daleko! Ale přes to poslal jsem lidi, aby ji unesli a sem dopravili. A zatím, — uvěřte-li pak, pane Kmitie, že ji doma nealezli?

— To je štěstí — řekl pan Ondřej, — neboť je to žena vzácně šlechtice, slavného Zbarazovce, kterýž z Zbaraze přes všecko moč Chmelnického se prosekal.

— Muže obléhali ve Zbarazi, a já bych ženu obléhal v Tykotíně. Či myslíte, že by se rovněž tak zarputile bránila?

— Vaše knížecí milost by při takovém obléhání mě válečné rady nepotřebovala, ráčiz se tudíž bez mého mínění obehájí! — odpověděl pan Ondřej překře.

— Pravda! škoda řeči o tom — odpověděl kníže. Vraťme se k věci; máte, pane, ještě nějaké listy?

— Co jsem měl pro vaši knížecí milost, to jsem odevdal. Kromě toho mám listy pro krále švédského. Není vaší knížecí milosti známo, kde bych ho hledati měl?

— Ne nevím. Jak bych mohl věděti? V Tykotíně není, za tu mohu ručit, neboť kdybych ho tam někdy našel, řekl by se panovník nad celou Republikou. Vavřava je u z rukou švédských, jak jsem vám psal, ale tam také jeho královské milosti nenajdete. Musí být pod Krakovem nebo v Krakově, jestli se odtud do Prus královských neoděbral. Ve Vavřavě se dovíte o všem. Podle mého zájmu musí Karel Gustav na města pruská mysliti, a nemůže jich za sebou zůstat. Kdo by se domníval, že právě města pruská, Němci a protestanti, nechtějí o Švédích slyšet a že chystají se k odporu, že oni chtějí vytrvat a Republiku zachrániti, i Jana Kazimíra udržet, když celá Republika od pána svého odstupuje, kdy všočka šlechtice se Švédem se spouje a jednoho v očích po druhém Švédu se pos-

dává? Začínajíce tu práci, myslili jsme, že bude jinak, že právě především oni nám a Švédům pomohou k rozkrájení toho bochníčku, který svou Republiku nazývate. Ale tu ani huří. Štěstí, že je má kurfirst na očích. Nabídl jim pomoc proti Švédům, ale Gdánští mu nedůvěřují a řekli, že sami dosti síly mají.

— Víme o tom už v Kejdanech — řekl Kmitie.

— Nemají-li dosti sil, pak na každý způsob mají dobrý dech — pokračoval kníže, směje se; neboť strýci kurfirstovi, domnívají se, jedná se o Republiku zrovna tolik, jako mně nebo jako knížeti vojvodovi vilenskému.

— Vaše knížecí milost dovoří, abych odpíral — řekl Kmitie vznětlivě. — Knížeti vojvodovi vilenskému jde jen o Republiku, pro kterou odhodlán jest každou chvíli dáti poslední svůj dech, poslední krupěj krve.

— Mladý jste, šlechtice, mladý! Ale na tom nezálež. Nuže, strýci kurfirstovi jde o to, aby mohli Prusy královské uchvátiti, a jen proto jim svou pomoc nabízejí. Až je bude mít v rukou, až do měst zavede své zálohy, bude následujících dne hotov se dohodnouti se Švédem, ano a Turčím i s děblí. A kdyby mu Švédové koušek Velkopolsky dodali, bude hotov pomáhati jim ze všech sil, aby si zbytek zabrali. V tom je toliko chyba, že si Švédové broují zuby na Prusy, a odtud jsou neshody a nedorozumění mezi nimi a mezi kurfirstem.

— Překvapen naslouchám slovům vaší knížecí milosti! — řekl Kmitie.

— Čerti mne nesli na Podlesí — odpověděl kníže, — že tolik času neúčinně jsem tu musil prosedět... Ale co jsem měl dělat? Byla mezi námi úmluva, mezi mnou a knížetem vojvodou, že zjevně nepřejdu na stranu švédskou, dokud se ve mě v Prusích nevyjasní. Bylo to dobře — neboť tak zůstává otevřená branka. Poslal jsem i důvěrné posly k Janu Kazimírovi, pro nichž jsem mu sdělil, že jsem hotov svolati pospolitě tažení na Podlesí, aby mi manifest poslal. Král jako král, dal by se oklamat, ale královna patrně mi nedůvěřuje a odradila ho. Nebyť ženy, stál bych dnes v čele veskeré šlechty na Podlesí, a co více, oni konfederati, kteří nyní pustoší statky knížete Januše, neměli by jiné cesty, než nastoupit pod mé velení. Hlásil bych se za stranníka Jana Kazimíra a ve skutečnosti, máje v rukou sílu, smlouval bych se Švédy. Ale ta žena slyší trávu růst a nejtajnější myšlenku uhádne. Král je to pravý, a ne královna. Víe má důvtip v jediném prstu, než Jan Kazimír v celé hlavě.

— Kníže vojvoda... počal Kmitie.

— Kníže vojvoda — přerušil ho netrpělivě Bohuslav, — věcně se opozdjuje se. svými radami; píše mi v každém listě: učiň to a to, a já jsem to vlastně už dávno učinil. Kníže vojvoda kromě toho přímo hlavu ztrácí. Slyšete, pane, co ještě ode mne žádá... Tu uchopil kníže list a počal čísti nahlas:

— Sám, vaše knížecí milosti, budete opatřena a na ty zbrklé konfederaty, kteří se proti mně spikali a na Podlesí řádí, pro Boha, ráčiz vaše knížecí milost pomysliti, aby rozhlašila, aby ku králi nešli. Chystají se na Zabludov, a tam jsou píva silná; až se opijí, aby je pobili, každý hospodář svého. Neuhodí se nic lepšího, ale s utlučením hlav šlo by to dobře.

Bohuslav odhodil s nechutí list na stůl.

— Slyšte, pane Kmitie — řekl, — tedy já mám odjeti do Prus a zároveň mám uspořádati feš a zavraždit v Zabludově. Současne mám se tvářiti, že jsem ještě stranníkem Jana Kazimíra a patriotou, a vražditi lidi, kteří krále a vlast nechtějí zraditi. Je to rozum? Žádal jedno vůči druhému obatožiti? Ma foi! Kníže hetman strážci hlavu. Právě teď potkal jsem na cestě do Pivčák celý odbojový prapor jakýs, jenž se na Podlesí potahuje. Byl bych se jim rád po bříkách prohodil, alespoň proto, abych si potěšil způsobit; ale pokud nejsem střejným švédským stranníkem, pokud strýc kurfirst zjevně ještě s městy pruskými a

tudíž s Janem Kazimírem drží, nemohu si takových potěšení dopřáti — Bůh ví, nemohu. Co jsem mohl nanejvýš učiniti, bylo, že jsem vyjednávával s těmi spiklenci, podezřívají mne ovšem z praktik a hetmanem, ale nemají nic černého na bílém.

Kníže pohodlně se rozložil ve fauteuillu, natáhl noby, i založiv nedbale ruce pod hlavu, počal opakovati:

— Ach, galimatias je v té vaší Republice, galimatias!... Ve světě nic podobného není k nalezení. Potom umlkl na chvíli, patrně nějaká myšlenka přišla mu na mysl, uderil se do paruky a zeptal se:

— A vy nepojedete na Podlesí?

— Ovšem! — řekl Kmitie. Můžu tam být, neboť mám list s instrukcemi pro Harasimoviče, podstarostu v Zabludově.

— Pro Boha — řekl kníže, — Harasimovič jest zde se mnou. Jede s všemi hetmanovými do Prus, neboť tam jsme se báli, aby nepadly do rukou konfederatů. Počkejte, pane, dám ho zavolat.

Kníže zavolaal na komorníka, dal zavolat podstarostu a sám řekl:

— To se dobře hodí! Ráčíte si ušetřiti cestu... Ačkoliv... je snad škoda, že na Podlesí nepojedete, neboť tam mezi konfederaty jest váš jmenovec. Mohl byste ho polapit.

— Neměl bych na to času — řekl Kmitie, — neboť mám na spěch ku králi švédskému a k panu Lubomirskému.

— A to máte listy pro pana maršálka korunního? Ach, uhádnou, odejde... Někdy pan maršálek pomyslí na to, aby synáčka svého oženil s deerašskou Janušovou... Snad by teď nechtěl hetman obnoviti delikátní to rokování?

— O to právě jde.

— Vždyť jsou to ještě pouhé děti. Im! delikátní je to poslati, neboť hetmanovi nesluší, aby se sám doprokoval. A k tomu... Tu kníže svrátil obočí.

— A k tomu — z toho nebudete. Není deera hetmanova pro Heraklia. Já vám to povím! Kníže hetman tomu musí rozumět, že jeho majetek musí zůstat v rukou Radzivillů.

Kmitie pohlédl udiven na knížete, který stále spěšnějším krokem přecházel po jizbě. Náhle se zastavil před panem Ondřejem a řekl:

— Dejte mi šlechtické slovo, že povíte pravdu na mou otázku.

— Kníže — řekl Kmitie, — lhouti, kteří se bojí, a já se nikoho nebojím.

— Poručil vám kníže vojvoda, abyste přede mnou jako tajemství choval jednání s Lubomirským?

— Kdybych měl takový rozkaz, nebyl bych se o panu Lubomirském vůbec zmínil.

— Mohla vůle ta zmínka jenom uklouznouti? Dejte mi své slovo!

— Dávám! — řekl Kmitie, svrštíže obočí.

— Vzal jste mi břemeno se srdce, neboť jsem již myslil, že kníže vojvoda i se mnou dvojí hru provozuje.

— Nerozumím vaší knížecí milosti.

— Nechtěl jsem se ve Francii oženiti s Rohanovou, neznámoují se ani o půl kopě jiných princezen, s nimiž mé ženil. A vite proč? Existuje úmluva mezi mnou a knížetem vojvodou, že jeho deera i jeho statky pro mne rostou. Jako věrný sluha Radzivillův můžete věděti o všem.

— Děkuji za důvěru. Ale vaše knížecí milost se mýlí. Nejsem sluha Radzivillův.

Bohuslav široce oči otevřel.

— Kým jste tedy?

— Hetmanovými sise, ale ne dvorním plukovníkem a k tomu knížete vojvodě přibuzným.

— Přibuzným?

— Jsem pokrevně spřízněn s rodem Kyšků, a hetmanova matka byla z tohoto rodu.

Kníže Bohuslav chvíli pohlídal na Kmitie, na jeho tváři objevil se lehký ruměnek. Náhle poslal mu ruku a řekl:

— Odpusťte té, bratrance, a blahopřejte jí k předkům...

— Poslední slova byla vyslovena s jistou strasností nedbalou slvolostí, ve které bylo cosi přino bolestného pro pana Ondřeje. Líce jeho zčervenaly ještě více, a již otvíral ústa, aby rychle odpověděl, když se otevřely dveře a gubernátor Harasimovič se objevil na práhu.

— Je tu list pro vás — řekl kníže Bohuslav.

Harasimovič poklonil se knížeti, pak panu Ondřejovi, jenž mu podal list od knížete hetmana.

— Čtete, pane — řekl kníže Bohuslav.

Harasimovič počal čísti:

— "Pane Harasimoviči! Nyní je čas, abyste ukázal přízeň dobrého sluhy k Pánu. Cokolivc peněz sebrati můžete i vy na Zabludově i pan Przyński v Orlu..."

— Pana Przyńskiho konfederati v Orlu pobili — přerušil kníže čtoucího, — proto pan Harasimovič vzal do zaječích.

Harasimovič se uklonil a četl dále:

— "i pan Przyński v Orlu aspoň veřejné dávky, aspoň nájemné..."

— Již vše konfederati vybrali — přerušil znovu kníže Bohuslav. — pošlete mi co nejrychleji — četl dále Harasimovič. — Můžete-li i vsi nějaké sousedům nebo měšťanům zastaviti, vezměte co možná nejvíce peněz na ně. Kdekoliv se příležitost nahnodi, postarejte se o peníze a mně je pošlete. Koně a věci všeliké, cožkoli tam jest, ba i z Orlu svícen veliký a všecky ostatní obrazy, nářadí cenné a především ona děla, jež na chodbě stojí, jeho milosti knížecí panu pošlete, neboť rozbojník jest se nám báti."

— Zase opožděná rada, neboť děla již vezu s sebou! — řekl kníže. — Jestliže by s ložísky děl obtíž byla, odvezte děla bez nich a pokryjte je, aby viděti nebylo, co vezete. A ty věci do Prus co nejrychleji dopravte, střeňouce se těch zrádců, kteří v mém vojsku odboj vztáhli a krajiny mé pustoší a tlačí!"

— Ach, tlačí věru tlačí! Vyřadí je na varoh! — přerušil opět kníže.

— ...krajiny mé pustoší a tlačí, i na Zabludov se chystají. Jdouce snad ke králi. Bít se s nimi je těžké, neboť je jich přece množství, ale buď je k sobě pustit, pěkně napojit a pak spějí v noci pobít (každý hospodář to učiniti může), nebo jim pivo otrávit, nebo senhat na ně nějakou svévolnou chásku, o kterou nouze nebude, a-by zkusila hou."

— Nic nového! — řekl kníže Bohuslav. — Můžete jiti se mnou dále, pane Harasimoviči.

— Jestliže je tu dodatek — řekl podstarosta.

— ...Vina — není možná odvézt (neboť zde u nás jich nikde dostati nelze) rychle prodějte za hotové..."

Tu pan Harasimovič sám se přerušil a chytil se za hlavu.

— Pro Boha! vina jdou o půl dne cesty za námi a dozajista padla do rukou toho odbojného praporu, který kolem nás přesel. To bude škoda na nějakých tisíce červených zlatých. Vaše milost ráčiz mi dosvědčíte, že sama mi poručila čekat, až sudy na vozy budou naloženy.

Pan Harasimovič byl by měl ještě větší strach, kdyby byl znal pana Zablובה a kdyby byl věděl, že je pravě v onom praporu.

Kníže Bohuslav se rozemál a řekl:

— Ať jim slouží ku zdraví! Čtete dál.

...jestli se kupece nenajde, tu..."

Kníže Bohuslav se smál, až se za boky popadál:

— Už se našel — řekl, — jen že bude třeba dlouho čekat na plat.

...jestli se kupece nenajde (četl žalostným hlasem Harasimovič), zakopčete ho do země, ale neopadně, aby jen dva o tom věděli. Ale nějaký sud nechte v Orlu a v Zabludově, a to s vínem lepším a sladším, aby se na ně ulakomili, a hodně mnoho jedu do něho dejte, kdyby aspoň starší pošli, pak by se už družina rozprehla. Pro Boha, přátelsky mi v tom poslužte a důvěrně pro milosrdenství Boží. A spalte, co píju, a kdekoliv o čem vědění bude, toho ke mně pošlete. Buď sami najdou a vypijí, nebo při vyjednávání se jim může podat..."

Harasimovič přestal čísti a pohlídl na knížete Bohuslava, jako by na instrukci čekal, a kníže řekl:

— Vidím, že pan bratr důkladně myslí na konfederaty, jen že pozdě — jako obvyklé. Kdyby se byl před čtrnácti dny nebo před týdnem na ten důvtip zmožil, bylo možná ho skusit. Ale teď ješte s Bohem, pane Harasimoviči, neboť vás už nepotrebujuce.

Harasimovič se uklonil a odšel. Kníže Bohuslav zastavil se před zradlem a pečlivě počal prohlíže-

ti vlastní postavu, při čemž zlehka pohyboval hlavou v pravo i v levo, vzdaloval se a opět se přiblížoval k zradlu, potřásaje kadeřemí, úkosem se díval na Kmitie, který seděl ve stínu, zády k oknu jsa obrácen.

Kdyby byl panu Ondřejovi do tváře pohlédl, byl by poznal, že se v mladém vyslanci děje cosi divného. Tvář Kmitie byla bleďá, na čele usadily se mu husté krupěje potu a ruce se mu zimnicně chvěly. Stále vstával a opět sedal, jako člověk, který sám s sebou zápasí a dusí v sobě výbuch hněvu nebo zoufalství.

Konečně stáhly se rysy v jeho tváři a zkrivily se, patrně vší silou své silné vůle a energie si poroučil klid a opanoval se úplně.

— Vaše knížecí milost — řekl, — z té důvěry, jakou ve mne kníže hetman skládá — vidí, že z ničeho přede mnou tajemství nečiní. Náležím duši i jménem jeho snahám, při jeho i vaší knížecí milosti štěstí také moje snad vyroste, proto kam vy půjdete, půjdu i já. Ke všemu jsem odhodlán! Ale ne vašim záležitostem sloužím a v nich se obracím, přece dozajista všemu nerozumím, ani všeliké úmysly svým vlastním slabým důvtipem proniknouti nemohu.

— Čeho si tedy přejete, pane šlechtice, či lépe řečeno, hezký bratrance? — zeptal se kníže.

(Pokračování.)

ti vlastní postavu, při čemž zlehka pohyboval hlavou v pravo i v levo, vzdaloval se a opět se přiblížoval k zradlu, potřásaje kadeřemí, úkosem se díval na Kmitie, který seděl ve stínu, zády k oknu jsa obrácen.

Kdyby byl panu Ondřejovi do tváře pohlédl, byl by poznal, že se v mladém vyslanci děje cosi divného. Tvář Kmitie byla bleďá, na čele usadily se mu husté krupěje potu a ruce se mu zimnicně chvěly. Stále vstával a opět sedal, jako člověk, který sám s sebou zápasí a dusí v sobě výbuch hněvu nebo zoufalství.

Konečně stáhly se rysy v jeho tváři a zkrivily se, patrně vší silou své silné vůle a energie si poroučil klid a opanoval se úplně.

— Vaše knížecí milost — řekl, — z té důvěry, jakou ve mne kníže hetman skládá — vidí, že z ničeho přede mnou tajemství nečiní. Náležím duši i jménem jeho snahám, při jeho i vaší knížecí milosti štěstí také moje snad vyroste, proto kam vy půjdete, půjdu i já. Ke všemu jsem odhodlán! Ale ne vašim záležitostem sloužím a v nich se obracím, přece dozajista všemu nerozumím, ani všeliké úmysly svým vlastním slabým důvtipem proniknouti nemohu.

— Čeho si tedy přejete, pane šlechtice, či lépe řečeno, hezký bratrance? — zeptal se kníže.

(Pokračování.)

C. H. Kubát

právník a veřejný notář
V oboru svém zkušený. Spolehlivý nástupce v všech soudě.
403 Barker Block 15. a Farnam
Tel. Douglas 6867 Omaha, Nebr.

Moderně zařízený a největší feznický a usenářský závod vlastní nejstarší fezník,
V. F. KUNCL
č. 1244 So. 13th St., Omaha.
Má na skladě vždy velké zásoby čerstvého různého masa, jakou i znamenitých domácích usenářských výrobků. Ceny levnější nežli kdekoliv jinde. Zboží možno objednat telefonem: Douglas 1198.

Dr. V. Anýž, lékař a ranhojič

bývalý volonter kliniky švorníky rady, prof. dra. Pawlika pro nemocni ženské a chirurgické kliniky prof. dra. Kukuly v Praze.
Léčí všechny ženaké a zastaralé nemoci.
Léky z vlastní laboratoré zaslou se na požádání.
1606 Blue Island Ave., Chicago, Ill.

Čeští květináři

Bratři Janouškové
(Prospect Hill Florista.)
Květiny ku svatbám, pohřbům a jiným dekoracím. Řezané květy. Těz květiny v květináčích.
33. a Parka ulice, Omaha.
Harney karká vás dovezou ku sklenci kům.
Tel: Webster 4491 — Omaha
South 1946 — So. Omaha.
Jednatelé:
K. Kožábek, 14. a Williams Omaha
J. C. Skoumal, 21. a Q ul., So. Omaha

Nejmodernější na jižní straně města
Raznický a Uze-nářský závod vlastní v č. 1401 jižní 16. ul.
CYRIL HROMEK
Čerstvé maso, jakou i výrobou znamenitých výrobků a veliká drážba se doráž.
Zavolejte tel. Douglas 1316.

Sloup a Mirácký

vlastní prvotřídy moderně zařízený
HOSTINEC
v č. 1268 So. 14. St. Omaha
Vážo druhu likéry, řízné pivo a nejlepší doustky stáje na ruce. — Telefon Douglas 7437.

Dr. B. DIENSTBIER

český zubní lékař
Pokož č. 715 Cit' National Bank (16. a Harney ulice)
TEL. DOUGLAS 4284
Res. 1918 S. 14. St. Tel. Doug 4605
Obstaruje od 9 h. dop. do 5 h. odp. Vždyt vše objednáte. — 507

Kavárna a Restaurant SLAVIE

Pravá česká kuchyně.
Krajanům zavítávám do Omaha mym posloužití čistými pokoji. Vše úplně nové zařízeno. Proti "Pokroku Zápádu."
FRANK BOUTIN, majitel.

Adolf A. Tenopír,

český právník,
Úřadovna: čis. 1325, roh 14. a William ulice
OMAHA, NEBRASKA
Telefon: Doug. 8397.
—Veřejný notář—

Dr. J. J. Warta

český specialista v léčbě chorob očí, uší, nosu, hrdla a příspěšobování břežlí.
1124 W. O. W. Bldg., Omaha, Neb
Hodiny od 9. do 5.
Telefon: Red 2839.

JOHN J. OSTRONIC

praktický plumbař,
licenovaný pro Omaha a South Omaha,
vykonává vždy práci první třídy v oboru plumbařském, zavádění spodního topení, plynovodů, vodovodů a pod. Opravy jsou naší zvláštností a vykonáváme je k úplnému uspokojení. Veškeré práce věnuje se ta největší péce. Výpočty zdarma. Zavolejte naš telefonem: Tyler 1299.
Dřina: 1414 jižní 13. ulice, Omaha, Nebraska.

Dr. F. A. Sedláček

OMAHA, NEB.
ÚŘADOVNA: 1270 So. 13th Street proti Hotelu Prague.
Tel. Red 4012
RESIDENCE: 2308 So. 11th Street
Tel. Douglas 4286.
Dopoledne Dr. Allisonem v nemocnicích.
V ÚŘADOVNĚ od 1 do 4 hod. odpol.
V neděli od 9 do 11 hod. dopol.

CHARLES F. KUNCL

obchod pozemkový pojišťující a uhlím
Úřadovna na rohu 14. a William ul., Omaha, Neb.
Telefon v úřadovně: Douglas 8397 a v obydlí Douglas 5362.

F. DVORÁK, prodáváč vepřů.

ART. ROGERR, prodáváč ovčí.
Dvořák Commission Co.
Telefonujte neb pište nám a dostanete bezodkladnou odpověď.
Tel. So. 607 — Res. Phones: So. 2118 — So. 3780.
Room 216 Exchange Bldg., SOUTH OMAHA

Commonwealth Life Ins. Co.

FRANS NELSON, President
Západní společnost pro západní lid.
Pojištění v platnosti se \$10,000,000.
Nového pojištění získáno v r. 1914 — přes \$4,000,000.
Nejspolehlivější společnost v Nebrasce.
— URADOVNY: —
724 Omaha National Bank Building
W. J. MANSFIELD, český zástupce, 37.6m